

FILIPŮV POKOJ BYL MALÝ, ALE PRO NĚJ NAPROSTO DOKONALÝ.
STĚNY BYLY V JEMNÉM SVĚTLE ŠEDÉM TÓNU A NÁBYTEK BYL
JEDNODUCHÝ A FUNKČNÍ. NA ZDI VISEL POUZE JEDINÝ OBRAZ –
FOTOGRAFII MLHOVINY ORLA, ZACHYCENOU HUBBLEOVÝM
TELESKOPEM. **FILIP MILOVAL VESMÍR.** BYL TO JEDEN Z MÁLA
ASPEKTŮ SVĚTA, KTERÉMU ROZUMĚL. VŠE VE VESMÍRU MĚLO SVŮJ
ŘÁD, SVOU LOGIKU. PLANETY OBÍHALY KOLEM HVĚZD, GALAXIE SE
VZDALOVALY, ČERNÉ DÍRY POHLCOVALY SVĚTLO – **VŠE MĚLO SVŮJ
SMYSL A ŘÁD, KTERÝ HO UKLIDŇOVAL.** RANNÍ RUTINA BYLA PRO
FILIPA NESMÍRNĚ DŮLEŽITÁ. **KAŽDÝ DEN ZAČÍNAL VE STEJNÝ ČAS,** VE
STEJNÉM POŘADÍ **A S NAPROSTOU PŘESNOSTÍ.**
VSTAL PŘESNĚ V 6:30, NATÁHL SI TEPLÁKY A TRIČKO – VŽDY STEJNÉ
OBLEČENÍ, KTERÉ MU POSKYTOVALO POCIT STABILITY. POTÉ SI
UKLIDIL POSTEL, **KAŽDÝ
ZÁHYB DEKY BYL DŮLEŽITÝ.**

HNEDE POTÉ SI ŠEL DO KOUPELNY VYČISTIT ZUBY. JEHO POHYBY BYLY MECHANICKÉ, NAUČENÉ A DOKONALE SYNCHRONIZOVANÉ. RANNÍ RUTINA MU POSKYTOVALA POCIT JISTOTY, KTERÝ POTŘEBOVAL, ABY MOHL ZVLÁDNOUT DALŠÍ DEN. KDYŽ SE VYDAL DO JÍDELNY, VŠE V JEHO MYSLI BYLO PŘIPRAVENÉ. POTŘEBOVAL, ABY SVĚT VENKU ODPOVÍDAL JEHO VNITŘNÍMU PLÁNU. JAKÁKOLI ZMĚNA BY ZNAMENALA CHAOS. KDYŽ VSTOUPIL DO JÍDELNY, JEHO OČI RYCHLE SKENOVALY PROSTOR. HLEDAL ZNÁMÉ BODY – STŮL U OKNA, MISKA S ROHLÍKEM A MÁSLEM, KLIDNÉ PROSTŘEDÍ. DNES TAM ALE BYLO NĚCO JINÉHO. NĚJAKÉ NOVÉ OZDOBY NA STĚNÁCH. NĚJAKÉ BAREVNÉ OBRÁZKY, KTERÉ TAM DŘÍVE NEBYLY.

FILIP ZTUHL. JEHO MYSL SE SNAŽILA ANALYZOVAT A ZPRACOVAT TYTO
NOVÉ

PODNĚTY, ALE NEŠLO

TO. TY OBRÁZKY TAM NEMĚLY BÝT. PRUDCE SE OTOČIL A

RYCHLE OPUSTIL MÍSTNOST. JEHO DECH SE ZRYCHLIL A

SRDCE MU BUŠILO.

NEDOKÁZAL ZPRACOVAT ZMĚNU. ZASTAVIL SE AŽ VE SVÉM POKOJI A

ZAVŘEL ZA SEBOU DVEŘE. OPŘEL SE O NĚ ZÁDY A ZHLUBOKA

DÝCHAL. JEHO SVĚT BYL ZNOVU V POŘÁDKU – ZAVŘENÝ MEZI

ČTYŘMI STĚNAMI JEHO POKOJE,

KDE SE NIC

NEMĚNILO. PETR, JEHO KLÍČOVÝ PRACOVNÍK, ZAKLEPAL NA

DVEŘE A POTICHU VEŠEL. "FILIPE, JE VŠECHNO V POŘÁDKU?"

ZEPTAL SE MĚKCE. PETR DOBŘE VĚDĚL, ŽE KAŽDÁ MALÁ ZMĚNA

MŮŽE PRO FILIPA ZNAMENAT OBROVSKÝ STRES. BYLO DŮLEŽITÉ,

ABY K NĚMU PŘISTUPOVAL S MAXIMÁLNÍ TRPĚLIVOSTÍ.

FILIP NIC NEŘEKL, JEN SE NA NĚJ PODÍVAL. PETR PŘISTOUPIL BLÍŽ
A POSADIL SE NA ŽIDLI VEDLE NĚJ. "V JÍDELNĚ JSOU NOVÉ
OBRÁZKY, ŽE?" POZNAMENAL TIŠE. FILIP PŘIKÝVL. "CHÁPU, ŽE TO
MŮŽE BÝT NEPŘÍJEMNÉ.

CO KDYBYCHOM SE NA NĚ ŠLI SPOLU PODÍVAT? MOHU TI
JE

VYSVĚTLI

T." FILIP VÁHAL. ALE PETR BYL JEDNÍM Z MÁLA LIDÍ, KTERÝM
DŮVĚŘOVAL. POMALU PŘIKÝVL. SPOLEČNĚ SE ZVEDLI A VYDALI SE
ZPĚT DO JÍDELNY. PETR ŠEL PO JEHO BOKU, DÁVAL POZOR, ABY
FILIP MĚL DOSTATEK PROSTORU A MOHL SE CÍTIT BEZPEČNĚ.
KDYŽ DOŠLI K OBRÁZKŮM, PETR ZAČAL FILIPOVI VYSVĚTLOVAT,
CO ZNÁZORŇUJÍ – ŠLO O JEDNODUCHÉ KRESBY PŘÍRODY,
STROMŮ A KVĚTIN. POSTUPNĚ FILIPŮV STRACH ZAČAL
USTUPOVAT.

DÍKY PETROVU
TRPĚLIVÉMU PŘÍSTUPU SI ZAČAL UVĚDOMOVAT, ŽE TYTO ZMĚNY
NEJSOU HROZBOU, ALE JEN NOVÝM ASPEKTEM JEHO ZNÁMÉHO
PROSTŘEDÍ. TEN DEN TO PRO FILIPA ZNAMENALO MALÝ, ALE
DŮLEŽITÝ KROK. NAUČIL SE, ŽE I KDYŽ SVĚT
MŮŽE PŘINÉST NEČEKANÉ ZMĚNY, MŮŽE S POMOCÍ DŮVĚRYHODNÝCH
LIDÍ
TYTO ZMĚNY ZVLÁDNOUT.